

Vlaams
Parlement

vergadering **C232 – BUI10**

zittingsjaar 2011-2012

Handelingen

Commissievergadering

Commissie voor Buitenlands Beleid, Europese
Aangelegenheden en Internationale Samenwerking

van 22 mei 2012

INHOUD

Vraag om uitleg van de heer Luckas Van Der Taelen tot de heer Kris Peeters, minister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Economie, Buitenlands Beleid, Landbouw en Plattelandsbeleid, over de ligging van het Flanders House in New York - 1859 (2011-2012)	3
Vraag om uitleg van de heer Marc Hendrickx tot de heer Kris Peeters, minister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Economie, Buitenlands Beleid, Landbouw en Plattelandsbeleid, over de federale plannen inzake de oprichting van een interministeriële conferentie voor ontwikkelingssamenwerking - 1882 (2011-2012)	10

■

Voorzitter: de heer Frank Creyelman

Vraag om uitleg van de heer Luckas Van Der Taelen tot de heer Kris Peeters, minister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Economie, Buitenlands Beleid, Landbouw en Plattelandsbeleid, over de ligging van het Flanders House in New York - 1859 (2011-2012)

De voorzitter: De heer Van Der Taelen heeft het woord.

De heer Luckas Van Der Taelen: Minister-president, we hebben enige weken geleden het genoegen gehad een zeer interessante studiereis te mogen maken naar Noord-Amerika, meer bepaald naar de Verenigde Staten, meer bepaald naar New York en Boston. Een van mijn motivaties om deel uit te maken van de delegatie, was met eigen ogen het Flanders House te bekijken, waarover nogal veel te doen was geweest bij de oprichting en waarvan de geschiedenis helaas gelardeerd is met pijnlijke momenten, waaronder de wissel van de directie. Snel krijgt een initiatief als een Vlaams Huis daardoor een slechte reputatie. Wat is er dan beter om daar zelf eens naartoe te gaan? Aangezien de commissie die gelegenheid bood, ben ik daar graag op ingegaan.

Samen met de collega's zijn we hartelijk ontvangen in het Flanders House, helaas in afwezigheid van de directeur, die naar verluidt ziek was. Dat heeft ons echter niet belet gesprekken te voeren met verschillende medewerkers, hen aan het werk te zien, en vooral de ruimte te kunnen bekijken, die zoals iedereen weet, bijzonder indrukwekkend is en schitterend gelegen op de 44e verdieping van het gebouw van de New York Times. Het kan haast niet prestigieuzer. De naïeve bezoeker die aankomt in de ontvangstruimte, wordt tegen de vlakte geslagen door het schitterende perspectief met zicht op de Empire State Building. Het is het soort bureau dat iedereen zichzelf in een vlag van megalomanie zou toewensen.

Minister-president, uit de gesprekken met de mensen aldaar bleek dat de werking van het Flanders House enigszins wordt geremd door die locatie. Als we in Vlaanderen een overschot zouden hebben op onze begroting, als u niet zou weten wat gedaan met het geld, dan zou ik zeggen dat het een unieke locatie is voor prestigieuze ontmoetingen. Het zou echter niet slecht zijn als we daarnaast nog een ander kantoor hadden, dat op de begane grond ligt.

Ik heb in het Flanders House een zekere paradox gezien. De ligging van het kantoor, op de 44e verdieping van een schitterend gebouw waar je je moet aanmelden, is niet van aard om een vitrine te worden genoemd voor Vlaanderen in New York. Dat is een beetje jammer, want we hebben gemerkt dat de mensen die daar werken, dat doen met een ongelooflijk passionele inzet.

Ik moet toegeven dat ik voorheen nogal kritisch was voor dergelijke initiatieven. Nu heb ik ingezien dat er inderdaad wat voor te zeggen is om in een van de belangrijkste wereldsteden je cultuur en je economische herauten te kunnen exposeren, soms letterlijk. Het is daar dat het een beetje fout loopt met die locatie. Op het moment dat we daar waren, liep er een even bescheiden als interessante fototentoonstelling, maar natuurlijk is het heel moeilijk dat uit te spelen voor een groter publiek en meer aandacht te krijgen in de pers, omdat het Flanders House eigenlijk een 'Flanders Apartment' is. Het is niet zoals andere huizen van gewesten of landen sinds mensenheugenis zijn, zoals de huizen van de Alliance Française, of het Goethe-instituut, die zichzelf meer tonen als een vitrine.

Minister-president, daarom stel ik u deze vraag om uitleg, die geheel en al ontdaan is van enige polemische nevedgedachten. Er is een contract afgesloten voor tien jaar om deze schitterende ruimte te huren. Als mijn informatie juist is, loopt dit nog tot 2018, en kost het ons ongeveer een half miljoen euro per jaar, wat natuurlijk een vrij hoge som is.

Minister-president, is dit niet het moment om na te denken, nu het Flanders House vertrokken is uit de woelige wateren, over hoe we op de lange termijn willen schitteren in New York?

Willen we blijven wonen op de 44e verdieping, waar we een zeer hoge huishuur betalen? Willen we niet eens bekijken of het beter zou zijn een vastgoed te kopen in New York? Dat heeft een dubbel voordeel: ten eerste financieel omdat je op de lange termijn goedkoper af bent met kopen dan met huren, zeker met zo'n hoge huishuur, ten tweede omdat je een echt Flanders House kunt hebben met een echte vitrine, waar je prestigieuze zaken kunt organiseren, en waar een groter publiek naartoe zou komen.

Ik durf te dromen over belangrijke tentoonstellingen die je er kunt organiseren en die aandacht krijgen van de Amerikaanse pers. Dan wordt het ernst met de uitstraling van Vlaanderen. Vlaanderen is een jong gewest. De Flanders Houses zijn een jong initiatief, maar moeten we niet gaandeweg nadenken over de meest opportune weg voor die houses? Hoe besteden we dat geld het best? Hier wordt het Flanders House niet in vraag gesteld, integendeel.

Minister-president, wat lijkt u de meest opportune weg voor de toekomst van een – ik zeg letterlijk een – Flanders House in New York? Zou u er de voorkeur aan geven op deze weg voort te gaan, en een huurcontract eventueel te verlengen? Of bent u eerder geneigd om de weg te bewandelen die ik privilegieer: nadenken of het niet beter zou zijn om een echte vitrine te zoeken in New York? Dat is geen gekke gedachte. Vastgoed in New York is heel duur, maar onze huurprijs is ook heel hoog. Er zijn mogelijkheden op de markt. Je moet niet per se in het meest prestigieuze deel van New York blijven. Niemand zou het erg vinden indien we zouden uitwijken naar Brooklyn. De uitstraling kan daar even groot zijn.

Minister-president, mijn vraag is duidelijk: geeft u de voorkeur aan de huidige formule, de 44e verdieping met een huurprijs, of bent u geneigd om ook andere pistes te onderzoeken?

De voorzitter: Mevrouw Brusseel heeft het woord.

Mevrouw Ann Brusseel: Minister-president, ik deel de bekommernissen van de heer Van Der Taelen. Als wij werken aan de culturele uitstraling van de Vlaamse Gemeenschap, moeten we dat goed doen. Ik heb altijd veel vragen gehad bij het buitenlands beleid van ons land en ook van de deelstaten. We kunnen altijd evolueren in die aanpak. We moeten dat vooral op een zeer efficiënte manier doen. Ik heb daar al vaker voor gepleit. Ik zal daar nu niet verder op ingaan. Ik vind die culturele uitstraling ook belangrijk, en ik zie ook dat er belangstelling voor is in steden als New York. Een vitrine, als we het zo kunnen noemen, zou interessanter kunnen zijn om die uitstraling bij alle New Yorkers te brengen.

Ik dacht niet meteen aan Brooklyn. Je kunt ook aan andere plaatsen denken. Als je ervan uitgaat dat Manhattan de beste plaats is voor dergelijke zaken, kun je ook naar de Villages gaan, dat is Lower Manhattan. Niet dat het daar meteen zoveel goedkoper zal zijn dan in Midtown, maar daar kun je toch relatief gemakkelijk een plaats vinden om een zeer toegankelijk Flanders House te maken. Ik zal de vraagstelling niet herhalen, ik ben het ermee eens.

De voorzitter: De heer Van Overmeire heeft het woord.

De heer Karim Van Overmeire: Voorzitter, minister-president, collega's, heel veel leden van de delegatie die Flanders House in New York nog niet hadden bezocht, hebben kritische vragen. Dat past natuurlijk bij een goed parlementslid. Je moet altijd die instelling hebben. Zeker na alles wat erover verschenen is, zoals de heer Van Der Taelen al zei, gingen veel collega's naar New York met de vraag wat ze daar zouden vinden. De meesten waren aangenaam verrast door wat zij ter plaatse hebben gezien en door de manier waarop zij daar werden ontvangen.

Het is goed dat wij vragen blijven stellen. Is dit wel de optimale manier om onze investering daar te laten renderen? Deze vraag is des te meer aan de orde omdat van de negen Vlaamse Huizen New York qua bestaffing met voltijdse equivalenten op de tweede plaats staat na Parijs. Daarmee is het Vlaams Huis daar heel belangrijk voor Vlaanderen.

Het antwoord op de vraag van de heer Van Der Taelen hangt natuurlijk af van het concept waarvoor men kiest. Kiest men voor kantoorruimte ‘slash’ vergaderruimte ‘slash’ ontvangstruimte en wil men van daaruit een aantal specifieke doelgroepen bereiken, wat, denk ik, nu het concept is? Of kiest men voor een vitrine, een open huis waarmee men niet op specifieke doelgroepen mikt maar dat men openstelt voor 10 miljoen New Yorkers die daar binnen en buiten lopen, in de hoop dat ze dan allemaal een idee van Vlaanderen meepikken? Dat is natuurlijk een heel ander concept. Indien men voor het tweede kiest, moet men ook de taken van het personeel helemaal anders organiseren. Minister-president, je kunt niet met de huidige bestaande functies een huis organiseren zoals u dat zelf voorstelt.

Minister-president, ik denk dat nog andere aspecten moeten worden bekeken als we de meerwaarde van die Vlaamse Huizen nog willen verhogen. Ik denk aan het feit dat in de praktijk het Vlaams Huis wordt bevolkt door mensen van drie verschillende diensten, die daar naast elkaar zitten, ook letterlijk. Er is een samenwerkingsprotocol, maar in de praktijk hangt heel veel af van de mensen op het terrein zelf of men daar tot een optimale of tot een iets minder optimale samenwerking komt. Kunnen we het zo houden dat die diensten daar letterlijk naast elkaar bestaan?

Even belangrijk en misschien nog belangrijker is de vraag hoe dat Vlaams Huis zich verhoudt tot de federale vertegenwoordigers in dezelfde stad. Daar is er zelfs geen samenwerkingsprotocol. Alles hangt daar helemaal af van de mensen op het terrein. Sommigen hebben een goede instelling. Ze zeggen: “Ik volg de bevoegdheidsverdeling zoals die is.” Maar er zijn ook anderen. De een heeft al meer middelen of ambities dan de andere. Je komt snel tot situaties waarbij men op elkaars terrein komt. En er zijn geen kanalen – tenzij men via Brussel, de minister-president, de premier of de minister van Buitenlandse Zaken gaat – om de samenwerking op het terrein optimaal te maken, in die zin dat iedereen elkaars bevoegdheidsverdeling respecteert. Ook hier hangt alles af van de mensen op het terrein. Soms lukt dat, soms niet.

Dat is natuurlijk een heel andere discussie dan deze die de heer Van Der Taelen hier naar voren brengt, hoewel ik denk dat er toch ook een verband is. We moeten verder blijven inzetten op die Vlaamse Huizen en nagaan hoe we die kunnen optimaliseren.

De voorzitter: Mevrouw Moerman heeft het woord.

Mevrouw Fientje Moerman: De heer Van Der Taelen vestigt terecht onze aandacht op deze problematiek. En de heer Van Overmeire heeft gelijk dat er een fundamentele keuze moet worden gemaakt over de taakhoud die men wil geven aan een Vlaams Huis. In functie daarvan moet worden gekozen voor de aangepaste behuizing.

Men kan een discussie voeren over de pro’s en de contra’s van de taakhoud. De meningen daarover kunnen verschillen. Men heeft dan echter een duidelijke inhoudelijke discussie.

Het is goed dat de keuze voor een of andere locatie voortspuit uit een dergelijke inhoudelijke brainstorming, hetzij publieksgericht en open en dus direct toegankelijk, hetzij kantoorgebonden, en niet uit een regel of een optie zoals Vlaanderen er duizenden heeft. Ook het parlement heeft zoveel regeltjes dat we ze zelfs niet meer kennen. Zo bestaat er een regel die ons verbiedt om Franstalige visitekaartjes te drukken. Als dat echter gebeurt tijdens de paasvakantie, dan is dat geen probleem. De mensen van het parlement weten zelf niet meer wat de regels zijn. Dat is met Vlaanderen niet anders.

Ik herinner me het debat, jaren geleden, over de locatie van het Vlaams Huis in New York. De toenmalige bevoegde minister, en dat was niet u, had een regeltje dat bepaalde dat er geen eigendom zou worden verworven. Nochtans heeft dat ons dat in het verleden geen windeieren gelegd. We hebben ooit een ruïne verworven in Londen, op een goede locatie. De voornaamste stelregel van immobiliënkantoren is dan ook the location. Nu is die plaats meer dan een veelvoud waard van wat wij daar destijds aan hebben gegeven. Ik herinner me nog dat ik toen heb gezegd dat Manhattan een fysieke realiteit is. Het is een eiland met een

welbepaald aantal vierkante kilometers dat niet groeit. Als men daar dus iets bezit, dan is de kans op een waardestijging op langere termijn groot, cyclische waardeschommelingen uitgesloten. Wanneer men dus iets koopt, doet men een goede investering.

Er was echter een regel die decreeteerde dat we niet mochten kopen maar moesten huren. En dus betalen we nu jaarlijks 500.000 euro huur voor een kantoorplateau, weliswaar met een magnifiek uitzicht, met op de grond dezelfde grijze, lichtgestreepte ‘tapis-plain’ die men vindt van San Francisco, over Boston tot New York. Met andere woorden, los van de onbereikbaarheid en de noodzaak om 24 uur op voorhand te verwittigen, gooien wij jaarlijks 500.000 euro huurgeld buiten terwijl we een eigendom zouden kunnen hebben die toegankelijk is, beantwoordt aan onze smaak en behoeften en die we, indien nodig, te gelde zouden kunnen maken.

Men kan van mening verschillen over de rol van Flanders House en een aangepaste huisvesting. Bij elke mening hoort een aangepaste optie. Een keuze die is ingegeven door een van de duizenden Vlaamse regeltjes, is echter een verkeerde keuze.

De voorzitter: De heer Verstreken heeft het woord.

De heer Johan Verstreken: Het is inderdaad handig een denkoefening te maken. Dat is wellicht al gebeurd. Misschien moet die nog eens worden geëvalueerd en al dan niet worden bijgestuurd.

Twee jaar geleden was ik in New York om privéredenen. Toen ik het Vlaams Huis ging zoeken, bleek dat heel moeilijk te vinden. Aan de ingang beneden wist men niet eens dat ook Flanders House daar was gevestigd. Ik stelde me daar toen een aantal vragen bij.

De vraag is wat precies de bedoeling is. Is het de bedoeling dat het een kantoorgebouw is om nu en dan VIP's en ambassadeurs te ontvangen? In Flanders House zijn er ook tentoonstellingen. Het is een fantastische plek met een geweldig zicht op New York, maar men moet wel de weg daarheen vinden. De vraag is echter of men daar tentoonstellingen moet organiseren en voor wie die dan bedoeld zijn. Gaat het om een klein, select publiek of wil men een uitbreiding om de bestemming Vlaanderen op toeristisch, economisch en cultureel vlak op de kaart te plaatsen? Is het een en-enverhaal of een en-ofverhaal? Misschien kan men een huis kopen dat wat Vlaamser lijkt in een andere buurt in New York waar men een tentoonstelling kan geven voor een breder publiek en waarmee men Vlaanderen sterker kan promoten. Men kan dan eventueel combineren met kantoorruimtes. Ik zeg niet dat het op die manier moet. Als er argumenten zijn om Flanders House op dezelfde locatie te houden, dan kan dat wat mij betreft ook. Iets kopen is op lange termijn echter rendabeler dan huren. Bovendien kan het ook geld opbrengen voor de Vlaamse Gemeenschap.

Op cultureel vlak lijkt een andere locatie me geschikter. Op het vlak van economische promotie en het aantrekken van investeringen is de omgeving van Central Park meer geschikt. Het lijkt mij interessant om te kijken of de middelen die we daar nu voor gebruiken, niet sterker gebruikt kunnen worden op een andere locatie, en zo meer volk lokken.

De voorzitter: Minister-president Peeters heeft het woord.

Minister-president Kris Peeters: Voorzitter, collega's, het is al een tijdje geleden dat het Flanders House in New York hier het onderwerp van debat was. Ik had enige tijd geleden het genoegen om met de heer Van Der Taelen bilateraal van gedachten te wisselen. Ik heb gezien dat het thema vandaag ook in de krant aan bod komt, met nog een aantal bijkomende vragen die hier niet aan bod zijn gekomen, zoals over de toegangsuren enzovoort. En als de vraag is of ik nadenk, dan is het antwoord: ik denk constant na en sta open voor alle elementen die hier worden aangereikt.

U herinnert zich nog dat wij op 8 september 2009 wat vroeger zijn gestart met de werkzaamheden in dit parlement, met een ad-hocvergadering van deze commissie naar aanleiding van interpellaties van onder meer Fientje Moerman over het Flanders House in

New York. Ik wil nog even in herinnering brengen wat ik toen gezegd heb, omdat het de opmerking van mevrouw Moerman al wat kan duiden: “Lange tijd is de voorkeur van de toenmalige minister bevoegd voor Buitenlandse Aangelegenheden uitgegaan naar de aankoop van een pand. Gezien de historisch lage dollarkoers was dat een zeer goede belegging.” 1 euro was toen nog goed voor 1,52 dollar. Op 16 mei 2012 was 1 euro goed voor 1,27 dollar.

Als ik het mij goed herinner, mevrouw Moerman, was u er toen ook een grote voorstander van om iets te kopen, maar uiteindelijk heeft de Vlaamse Regering toch een inhuringsdossier goedgekeurd, op 18 april 2008. Ik citeer verder uit mijn antwoord van 8 september 2008: “Er werden niet minder dan veertien te koop staande panden bezocht. Telkens doken praktische of juridische bezwaren op. Zo kwam een uniek pand niet in aanmerking omdat de omvorming van een residentiële naar een kantoorbestemming vanuit het oogpunt van ruimtelijke ordening bijzonder moeilijk bleek.” Er zijn dus niet alleen regeltjes in dit Vlaams Parlement, maar ook in New York kan en mag niet alles zomaar.

Ik citeer verder: “Er waren heel wat redenen om in te huren in plaats van te kopen. De locatie waar we nu zitten, is in overeenstemming met de noden van de gebruiker. Het is een zeer recent gebouw, het is gebouwd met het oog op duurzame aspecten, het gebouw biedt de nodige uitstraling, het is gemakkelijk met het openbaar vervoer te bereiken, de behoeften van de diensten kunnen in de ruimte worden ingevuld, in het gebouw is een cultureel centrum aanwezig dat kan worden gehuurd, en de kostprijs is in overeenstemming met de gangbare prijzen in New York.” Dat was toen de motivatie om een beslissing te nemen, en die blijft vandaag nog altijd overeind.

Mijnheer Van Der Taelen, de huurovereenkomst loopt inderdaad af in 2018, over meer dan zes jaar. Het zal dus aan de volgende Vlaamse Regering zijn om de huur al of niet te verlengen, dan wel iets anders te doen.

U weet, collega's, dat ik zeer pragmatisch ben ingesteld. Bepaalde personeelsleden die toen zijn aangeworven, hebben niet gedaan wat van hen verwacht werd. Dat is een pijnlijke zaak, maar daar hebben we het op 8 september 2009 al over gehad.

Mevrouw Brusseel spreekt alleen over de culturele uitstraling. Dat is inderdaad zeer belangrijk, maar bij het huis in New York, en ook onze andere huizen, gaat het in eerste instantie om de bundeling van al onze diensten: toerisme, de Vlaamse vertegenwoordiging en Flanders Investment & Trade (F.I.T.). Die bundeling gebeurt in sommige landen samen met de ambassade, dus de federale diensten, maar in andere landen is er, om verschillende redenen, voor geopteerd om een apart House of Flanders te hebben, met een bundeling van al onze diensten.

Ik heb in het verleden al gezegd dat ik niet alle ambassades wil verlaten en een apart House of Flanders opstarten. Maar waar dat om verschillende redenen aangewezen is, of waar het niet mogelijk is om samen met de federale diensten in één gebouw te zitten, staan we op eigen benen en kopen of huren we een gebouw. Het is dus niet in de eerste plaats om culturele uitstraling te hebben, en het gaat in elk geval veel ruimer dan dat. In het gebouw in New York is er wel een cultureel centrum aanwezig, wat er mee toe geleid heeft dat we voor die locatie geopteerd hebben. Ook in Osaka hebben we een plek, waar het culturele dan wel wat nadrukkelijker aanwezig is. U moet dat dus zeer genuanceerd bekijken. Het is zeker niet zo dat het Flanders House in de eerste plaats bedoeld is als culturele uitstraling.

Er worden geregeld exposities gehouden. In het kranteninterview gaat het ook over de problematiek van de toegang tot dat gebouw. Ik heb bijkomende informatie ingewonnen. Tot nu toe heeft men daar geen klachten over ontvangen. In dat soort gebouwen is de security check wat ze is. In andere gebouwen in die omgeving zult u net zo'n security check moeten ondergaan.

De vermelding ‘tussen 15 en 17 uur’ heeft alleen betrekking op de vrije bezoekers die van het uitzicht of de aanwezige kunst komen genieten. Professionele bezoekers zijn tijdens de kantooruren te allen tijde welkom voor publieksevenementen. Na de kantooruren is er geen

probleem wanneer dat vooraf wordt gemeld. Ik heb nagevraagd of er al klachten zijn geweest over de toegankelijkheid, en het antwoord daarop is nee.

Gezien de aanzienlijke kost van de huur moet elke eurocent die de Vlaamse Regering investeert, maximaal renderen. Dat moet ook hier het geval zijn. Het probleem is dat we tot 2018 vastzitten. Het zou niet wijs zijn daar sneller uit te stappen, tenzij we een andere huurder vinden. Er zijn heel wat kosten gemaakt, die ik wil afboeken. Het probleem of we daar al of niet blijven, situeert zich in 2018. Wat mezelf betreft, ik sta ervoor open. Het is geen absolute must om daar te blijven, we moeten er ook niet absoluut vertrekken, maar als we een betere, goedkopere en gemakkelijker toegankelijke plaats vinden, zeker als we de kantoor- en dienstenbestemming willen bundelen, maar ook ijveren voor een iets ruimere uitstraling, en er komt een interessant element op de markt, dan moeten we daar zeker naar kijken.

Ik stel vast dat degenen die het Flanders House voor het eerst hebben bezocht, al of niet met vooroordelen, toch aangenaam verrast waren. Het is goed dat men dit kritisch blijft opvolgen. Dat doe ik trouwens ook. De vraag of we daar al of niet blijven, speelt zich in 2018 af. Ik sta open om alle andere opportuniteiten te bekijken op dat moment, als ik daar dan nog iets over te zeggen zal hebben.

De voorzitter: De heer Van Der Taelen heeft het woord.

De heer Luckas Van Der Taelen: Minister-president, het is vanzelfsprekend dat deze vraag om uitleg niet onmiddellijk moet worden beantwoord. Ik maak de randbemerking dat als de mogelijkheid zou bestaan om dit huurcontract op te lossen door het onder te verhuren, we dit zouden kunnen onderzoeken. Het is juist dat dit geen urgentie is. Ik heb toch begrepen dat u de voorkeur zou geven aan het kopen van een vastgoed.

Mijnheer Van Overmeire, dit is niet meteen een contradictie. Misschien hebt u me verkeerd begrepen. Ik pleit niet voor een exclusieve vitrine, waarbij we de hele optie zouden veranderen en er een keuze zou bestaan tussen het huisvesten van bureaus voor de diensten zoals nu het geval is, en ergens een vitrine in een gebouw in een straat. Het ene kan met het andere worden verzoend. Mij is het te doen om het optimaliseren van de investering. Ik voel dat er een consensus bestaat over de noodzaak om daarover eens na te denken.

In een eerste fase werd het Flanders House zelf in New York ter discussie gesteld. Die fase zijn we nu gelukkig voorbij. Nu kunnen we beginnen te praten. Aangezien de polemische fase voorbij is, kunnen we ons afvragen hoe het nu verder moet. Een discussie in een commissie kan zich permitteren om te spreken over projecten op lange termijn. In politiek is een week een eeuwigheid, maar niets belet ons na te denken over hoe we daarmee omgaan.

Ik heb deze vraag om uitleg gesteld, niet alleen omdat ik mezelf vragen stelde toen ik in New York was, maar ook omdat ik met mensen van daar heb gepraat en heb gezien welke inspanningen ze doen – dan heb ik het over het culturele luik –, en dan denk ik dat dat beter tot zijn recht zou komen op een andere locatie.

Ik ben heel blij dat er een consensus is om daar een gesprek over te hebben en erover na te denken, en er misschien een speciale vergadering over te hebben om na te denken over de toekomst van de Flanders Houses en hoe het Vlaamse geld het beste wordt besteed.

De voorzitter: Mevrouw Brusseel heeft het woord.

Mevrouw Ann Brusseel: Minister-president, ik wil graag verduidelijken dat ik dit uiteraard niet alleen zie als een plaats waar aan culturele uitstraling moet worden gewerkt. Blijkbaar heb ik daarover verwarring gezaaid. Ik heb de culturele uitstraling van de Vlaamse Gemeenschap onderstreept omdat het ook mijn bekommernis is een goede locatie te hebben. Die is vooral van belang wanneer men exposities en evenementen organiseert. Verder moet u er niets achter zoeken. Onze bevoegdheid voor promotie van toerisme en andere aspecten van het beleid zullen er ook wel bij varen. Ik dacht aan de culturele uitstraling om vooral praktische redenen.

De voorzitter: De heer Van Overmeire heeft het woord.

De heer Karim Van Overmeire: Hier is niemand die hierover niet wil nadenken en niet met een open geest wil bekijken hoe de return on investment zo maximaal mogelijk kan zijn, en als het kan, in een situatie waarbij de polemische fase achter ons ligt en waarbij niemand het bestaansrecht van het Flanders House in New York nog in vraag stelt. Samen met u, mijnheer Van Der Taelen, hoop ik dat dat zo is. Ik ben er misschien iets minder zeker van dan u, maar als het zo is, als het tegen die achtergrond kan, zoveel te beter.

Ik noteer wat u hebt gezegd, minister-president. Er zijn veertien panden gezocht om te kopen en uiteindelijk heeft men gekozen om te huren. De hele discussie over kopen of huren is wel interessant, maar die moet je dan niet alleen in New York voeren, maar ook in alle Vlaamse Huizen. Ik heb het lijstje opgevraagd. We huren in New York, maar we huren ook in Madrid, Pretoria, Warschau en Wenen. Er zit dus wel een lijn in. Misschien moeten we die discussie wel globaal voeren. Misschien valt er iets te zeggen voor het een, misschien moet het in het ene land zus, en in het andere land zo. Daarover moeten we durven te discussiëren. Maar het Flanders House in New York zoals het nu is, is geen compleet uitzonderlijke situatie. In grote lijnen past het in de Vlaamse Huizen die we ook elders hebben.

De voorzitter: Mevrouw Moerman heeft het woord.

Mevrouw Fientje Moerman: Minister-president, ik herinner me heel levendig onze bijeenkomst begin september 2001, maar ook de discussies die daarover in de Vlaamse Regering zijn gevoerd – niet de beslissing, want toen was ik er niet meer bij. Toen was er een duidelijke voorkeur voor huur. Zoals de heer Van Overmeire zegt: er zit een lijn in. Je moet beslissen in functie van de omstandigheden. Je moet een bepaalde beleids optie nemen en er liefst met het parlement over discussiëren. U legt ons de beleids optie voor. Die moet dan concreet worden vertaald in wat men daar fysiek en materieel te velde mee doet. U gaat mij niet wijsmaken dat er in heel New York, waar er inderdaad, net zoals hier, regels over ruimtelijke ordening bestaan – ik zeg niet dat elke regel slecht is – geen mogelijkheden zouden zijn. Men moet durven een beleidsbeslissing te nemen en niet mordicus willen vasthouden aan een of andere regel, zonder goed te weten waarom.

Het voordeel van de huur tot 2018 is dat u en zij die na u komen, wie dat ook mogen wezen, meer dan genoeg tijd hebben om te beslissen wat men uiteindelijk doet. Ik hoop dat men zowel beleidsmatig – wat wil men met dat Flanders House? – als met betrekking tot de besteding van de euro de beste optie zal kiezen. De opmerkingen van de heer Van Der Taelen en de andere collega's houden niet één woord van kritiek in voor het uitstekende werk van de mensen ter plekke. We hebben dat kunnen zien. Maar we moeten altijd proberen om Vlaanderen – letterlijk en figuurlijk – een zo groot mogelijk uitstalraam te geven: niet voor 'the usual suspects' zoals de Vlamingen in New York en de Vlamingen in Amerika en de Vlamingen God weet waar, maar vooral voor diegenen die ons nog niet kennen.

Minister-president Kris Peeters: Voorzitter, ik kan daar later nog op terugkomen. Wij hebben nog tijd: 2018 is nog niet voor morgen.

Ik heb gezegd dat niet minder dan veertien te koop staande panden werden bezocht om te bekijken of er daar een mogelijkheid was. Het is zoals de heer Van Overmeire zegt: het moet niet overal kopen of overal huren zijn. Als er zich een opportuniteit voordoet die voldoet aan wat wij vinden dat zo'n Flanders House kan en moet zijn, moeten we er gebruik van maken. Als het huren is, dan is het huren. Als het kopen is, dan is het kopen, wat ook vanuit beleggingsoogpunt interessant kan zijn, zeker in bepaalde regio's.

Ik vind het ook een interessante discussie. Moet zo'n Flanders House een 'va-et-vient' inhouden? Moet je daar binnen en buiten kunnen wandelen? Heeft een Flanders House in eerste instantie de bedoeling om al onze diensten die niet in een ambassade samenzitten, te bundelen? Een ambassade kan ook een prestigezaak zijn. Veel ambassades zijn geen 'va-et-vient'. De hekken wijzen erop dat dat allesbehalve een evidentie is. Wij verlaten een

ambassade, richten een Flanders House op, en daarin bundelen onze diensten zich. Wie daar om professionele redenen moet zijn, kan daarnaartoe.

Als je daar dan bepaalde activiteiten ontwikkelt, moet dat dan overal kunnen? Wie die redenering volgt, moet goed opletten want dan moet je de conclusie trekken dat we uit alle ambassades waar we nu met de federale diensten samenzitten, weg moeten, want van al die ambassades zijn er heel weinig waar de toegankelijkheid zeer groot is. Als de conclusie van het debat is dat Vlaanderen nu overal een Flanders House moet hebben met een grote toegankelijkheid en een grote vitrine en alles erop en eraan, dan weet ik niet, mijnheer Van Der Taelen, of dat uw bedoeling is. Ik heb dat ook niet zo begrepen.

First things first. Wat wij moeten doen, is met Toerisme Vlaanderen, F.I.T. en onze vertegenwoordiger in één ruimte zitten en goed samenwerken. Dat is de eerste opdracht van Flanders House. Als daar uitstraling met – in een positieve zin – enige envergyre aan kan worden gegeven, met zo weinig mogelijk kosten, is dat een tweede, heel belangrijk element.

Wij zouden, ten derde, ook manifestaties kunnen willen organiseren. Maar in New York zijn er musea te over. Onze kunstenaars hangen daar, of toch een aantal. We moeten van onze Flanders Houses geen permanente tentoonstellingsruimten willen maken.

Voorzitter, ik wil dit debat in deze commissie graag voeren. Daarbij ga ik ervan uit dat, zoals de heer Van Overmeire het zei, er een consensus bestaat over de meerderheid heen, kamerbreed dus, dat de Flanders Houses een toegevoegde waarde hebben. We moeten dit niet onderuithalen. We moeten ervoor zorgen dat de efficiëntie nog toeneemt.

De voorzitter: De vraag om uitleg is afgehandeld.

■

Vraag om uitleg van de heer Marc Hendrickx tot de heer Kris Peeters, minister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Economie, Buitenlands Beleid, Landbouw en Plattelandsbeleid, over de federale plannen inzake de oprichting van een interministeriële conferentie voor ontwikkelingssamenwerking - 1882 (2011-2012)

De voorzitter: De heer Hendrickx heeft het woord.

De heer Marc Hendrickx: Voorzitter, minister-president, collega's, twee weken geleden werd de zogenaamde Staten-Generaal van de Belgische Ontwikkelingssamenwerking georganiseerd. Dat is een jaarlijkse bijeenkomst, georganiseerd door de Belgische Ontwikkelingssamenwerking, voor beleidsmakers, overheidsactoren, civiele maatschappij, politici en academici. "Opzet van het forum is te informeren over de internationale inspanningen voor ontwikkeling en te reflecteren over actuele en mogelijke Belgische beleidsopties en activiteiten ter zake", aldus het programma.

Federaal minister van Ontwikkelingssamenwerking Magnette verklaarde in een persmededeling dat ontwikkelingssamenwerking een bevoegdheid is die niet losgekoppeld kan worden van de andere beleidsdomeinen van de Federale Regering. Daarom wil hij de coherentie vergroten: "Op nationaal niveau moeten mechanismen geïdentificeerd worden via dewelke België een institutioneel kader kan uitwerken om de coherentie tussen de verschillende Belgische beleidsdomeinen te waarborgen." Dat kan volgens de minister "via een interministeriële conferentie en een interdepartementale commissie, organen die wettelijk voorzien zouden kunnen worden om de beleidscoherentie tussen de verschillende politieke overheden en administraties te garanderen".

De deelstaten werden blijkbaar nergens vermeld, noch in het programma, noch bij de deelnemers, noch in de persmededeling van de federale minister. Nochtans zijn bij mijn weten de gewesten sinds de Lambermontakkoorden bevoegd voor diverse aspecten van ontwikkelingssamenwerking.

Minister-president, is Vlaanderen op een of andere manier betrokken bij deze conferentie of betrof het enkel federale materie? Kunt u dat toelichten? Wordt Vlaanderen gevat door de plannen van de federale minister met het oog op de oprichting van die interministeriële conferentie? Indien dat zo is, werd u hierover al gecontacteerd en hoe staat u hier tegenover? Hoe ziet u dat? Wat onderneemt Vlaanderen vandaag voor de beleidscoherentie op het vlak van ontwikkelingssamenwerking?

De voorzitter: Mevrouw Brusseel heeft het woord.

Mevrouw Ann Brusseel: Minister-president, ik heb ook de uitnodiging gekregen voor de ontwikkelingsdagen. Ik heb een aantal zaken eens bekeken. Het zou mij verwonderen dat de deelstaten niet werden uitgenodigd om mee aan tafel te zitten tijdens de ontmoeting van de ontwikkelingssamenwerkingsattachés en alle anderen die betrokken zijn bij het domein van de ontwikkelingssamenwerking. Ik zie dat er ook ngo's uitgenodigd werden. Het lijkt mij dan ook logisch dat ook de deelstaten gevraagd zouden zijn om mee aan tafel te zitten. In ieder geval hebben de parlementsleden een uitnodiging gekregen. Misschien is dit een eerste stap. Was het de enige stap? Of hebben jullie ook een uitnodiging gekregen?

Misschien kunnen we ook te weten komen of er een Interministeriële Conferentie Buitenlands Beleid (ICBB) is geweest dit jaar. Zo ja, is daar de samenwerking op het vlak van ontwikkelingssamenwerking ter sprake gekomen?

Minister-president, op pagina 60 van uw beleidsbrief van dit jaar verwijst u onder punt 3 naar “een gestroomlijnde interfederale samenwerking” en dus naar het belang dat u hecht aan de samenwerking tussen de FOD Buitenlandse Zaken, Buitenlandse Handel en Ontwikkelingssamenwerking en uw eigen diensten. Minister-president, verloopt die samenwerking nu al wat meer gestroomlijnd dan enkele jaren geleden?

De voorzitter: Minister-president Peeters heeft het woord.

Minister-president Kris Peeters: Mijnheer Hendrickx, in sommige materies is het belangrijk de nodige kalmte te bewaren omdat de situatie soms heel pijnlijk kan zijn zoals ook hier het geval is. Bij Ontwikkelingssamenwerking gebeuren er dingen die me de wenkbrauwen doen fronsen.

De Vlaamse overheid werd niet betrokken bij de voorbereiding van deze conferentie. Ik heb ook geen uitnodiging ontvangen, tenzij die ergens bij de post is blijven hangen. Die zal het dan wel weer gedaan hebben. Er zijn nochtans heel wat beleidsvelden naast Ontwikkelingssamenwerking waarvoor wij bevoegd zijn zoals Landbouw, Klimaat en Buitenlandse Handel.

Ik werd tot nu toe niet gecontacteerd door de federale minister voor Ontwikkelingssamenwerking, Paul Magnette, en weet dus ook niet wat juist zijn bedoelingen zijn. Ik heb wel via de media vernomen dat hij het voornemen heeft om een interministeriële conferentie in het leven te roepen. Ik weet echter niet welk soort interministeriële conferentie hij voor ogen heeft. Gaat het om een vergadering op federaal niveau of wil hij daar ook ministers van de deelstaten bij betrekken? Interministeriële conferenties van het laatste soort kunnen in elk geval niet worden opgericht door de Federale Regering. Zij kunnen slechts worden gecreëerd door het Overlegcomité.

Minder dan drie maanden geleden, op 29 februari 2012, heeft het Overlegcomité de lijst van bestaande interministeriële conferenties vastgesteld en hun samenstelling geactualiseerd naar aanleiding van het aantreden van een nieuwe Federale Regering op 5 december 2011.

Behalve wat u ook in de pers hebt gelezen, weet ik niets van de intenties van minister Magnette. Het is mijns inziens vandaag perfect mogelijk om binnen de schoot van de Interministeriële Conferentie Buitenlands Beleid een themavergadering te houden over ontwikkelingssamenwerking. Ik ben dus in elk geval voorstander om bestaande instrumenten zoals die conferentie in te zetten.

Dit is een heel spijtige zaak. En wanneer het over ontwikkelingssamenwerking gaat, is deze zaak nog schrijnender.

Mijnheer Hendrickx, coherentie is een complex thema wegens de draagwijdte over verschillende beleidsdomeinen, beleidsniveaus en actoren. De bestuurlijke uitdagingen zijn dan ook groot. Uit het meest recente rapport van de Europese Commissie over beleidscoherentie voor ontwikkeling blijkt dat heel wat EU-lidstaten, ondanks het belang van dit thema, slechts geringe vooruitgang boeken op het vlak van beleidscoherentie voor ontwikkeling. Het bevorderen van de beleidscoherentie is geen kortetermijnopdracht maar een langzaam groeiproces. Dat geldt ook voor de vooruitgang in Vlaanderen.

Veel bevoegdheden op belangrijke beleidsterreinen waar coherentie een rol speelt, zijn overgedragen aan het Europese beleidsniveau. Ik denk dat de grote uitdaging ligt bij het streven naar coherente Vlaamse posities in de besluitvorming op het federale en het Europese niveau.

In Vlaanderen is het institutionele raamwerk voor het bevorderen van beleidscoherentie alvast in zekere mate aanwezig. Er bestaan binnen de Vlaamse overheid verschillende ambtelijke werkgroepen die een platform bieden om aspecten van coherentie te bespreken. Een aantal voorbeelden: het Strategisch Overlegplatform Internationale Aangelegenheden, de werkgroep EU-handelsbeleid en de interdepartementale werkgroep Duurzame Ontwikkeling.

Bovendien nemen vertegenwoordigers van de Vlaamse overheid deel aan nationale coördinatievergaderingen en de Europese coördinatie voor het bepalen van de Belgische positie in Europese en internationale instellingen. En er bestaat natuurlijk ook nog de Interministeriële Conferentie Buitenlands Beleid (ICBB) als overlegorgaan tussen de federale staat en de deelstaten voor wat internationale beleidsaangelegenheden betreft. Een ander instrument om de beleidscoherentie mee te helpen bewaken, is de Strategische Adviesraad internationaal Vlaanderen (SARiV). Dankzij de brede samenstelling van deze raad wordt de geïntegreerde benadering van het internationale optreden van de Vlaamse Regering bevorderd. Uiteraard zegt de beleidsinfrastructuur voor coherentie niet alles en moet de coherentie blijken uit de eigenlijke standpunten die verdedigd worden.

Dit is een wat pijnlijke zaak. Er waren een aantal hoge gasten aanwezig en er zijn zaken aangekondigd die voordien niet waren besproken. Ik betreur dat en hoop dat federaal minister Magnette een goede verklaring heeft waarom de zaken op die manier zijn gelopen.

De voorzitter: De heer Hendrickx heeft het woord.

De heer Marc Hendrickx: Minister-president, de ene mens kan al beter dan de andere zijn kalmte bewaren. Ik ontwaar hier een duidelijke poging tot recuperatie vanuit federale hoek. Telkens als ik zoiets ontwaar, frons ik niet alleen de wenkbrauwen zoals u dat doet, maar word ik op zijn zachtst gezegd zenuwachtig.

We hadden een ICBB opgezet met als deelthema Ontwikkelingssamenwerking, maar de themavergadering was blijkbaar niet aan minister Magnette besteed.

U zegt terecht deze zaak te betreuren. Ik vraag me echter af of u daar ook tegen zult protesteren. Deze zaak is heel bedenkelijk. Ik hoop dan ook dat u eens serieus op de tafel zult kloppen. We kunnen niet alles blijven nemen. Ik dacht bovendien dat de directeur-generaal van Ontwikkelingssamenwerking een Vlaming was die ons daar misschien bij had kunnen helpen of die ons had kunnen inlichten.

Ik hoop echt dat er een gepaste reactie zal volgen vanuit uw hoek. Ik kijk daarnaar uit.

De voorzitter: Mevrouw Brusseel heeft het woord.

Mevrouw Ann Brusseel: Ik vind het gek dat men de leden van de regering vergeet uit te nodigen, alsook mensen die actief zijn op het Departement internationaal Vlaanderen. Ik vind dan ook dat u uw stem moet laten horen en dat u op uw strepen moet staan, niet omdat u te

ambitieuze bent, maar gewoon omdat de zaken correct moeten gebeuren. We hebben nu eenmaal een bepaalde structuur en een bepaalde bevoegdheidsverdeling. Als men die op een bepaalde dag wil veranderen, dan zullen velen onder ons daarover willen nadenken. Aangezien een aantal zaken nu eenmaal wettelijk geregeld zijn, moet daar in zekere mate rekening mee worden gehouden. Men kan wel zeggen dat de budgetten en de partnerlanden inzake ontwikkelingssamenwerking aanzienlijk verschillen tussen de deelstaten en de federale overheid, maar dat is geen afdoende reden. Bovendien is niets zo belangrijk binnen ontwikkelingssamenwerking als een goede afstemming tussen alle actoren op het terrein. Het gaat hier dan ook om een pijnlijke fout. Ik zou graag van u horen, minister-president, wat u daar verder mee zult doen en hoe u dit zult aanpakken.

De voorzitter: De heer Roegiers heeft het woord.

De heer Jan Roegiers: Minister-president, ik volg de collega's in hun kritiek aan het adres van minister Maignette. Ik steun u in alle initiatieven die u zult en moet nemen om dit recht te trekken.

De voorzitter: Minister-president Peeters heeft het woord.

Minister-president Kris Peeters: Die staten-generaal heeft al plaatsgevonden, dus dat kan ik moeilijk rechtzetten.

Wat de interministeriële conferentie betreft: dat vind ik zeer eigenaardig. Het is nog maar net goedgekeurd op het Overlegcomité. Dat is daar niet vermeld, laat staan dat Maignette daar een opmerking over heeft gemaakt. Als hij een interministeriële conferentie onder federale ministers bedoelt, kan ik daar natuurlijk niets op tegen hebben. Hij organiseert wat hij denkt te moeten organiseren. Wij hebben voorgesteld om op de ICBB ook ontwikkelings-samenwerking te bespreken. Dat is de lijn die wij zullen aanhouden.

U hoeft zich geen zorgen te maken, mevrouw Brussel. Op mijn strepen staan, is een natuurlijke houding van mij. Ik zal daar, met de steun van deze commissie, op het juiste moment de collega's op het federale niveau over aanspreken, maar ik vind niet dat wij als een volwassen deelstaat, die nu spijtig genoeg genegeerd wordt, nu moeten staan schreeuwen dat men ons vergeten is.

De voorzitter: De vraag om uitleg is afgehandeld.

■